

☞ Het Beest I ☜

Christian Deterink

“Heb je het gehoord, van die hoer die laatst vermoord is?” Het was Wichai Thongwiangchan, één van zijn vaste klanten die de vraag stelde. Hij keek er nogal verontwaardigd bij en zelfs gegriefd, alsof hij persoonlijk was geraakt door die moord. Het was maar een hoer, dacht Pencak. Maar hij was verstandig genoeg om dat niet uit te spreken.

“Ja het is wat”, zei hij zonder veel vuur, terwijl hij het blad van zijn toonbank met zijn hand schoon veegde.

“Het is ook niet de eerste...”, zei Wichai, alsof dat de zaak veel ernstiger maakte. De forsgebouwde uitbater van één van de restaurantjes aan de boulevard, als het die naam mocht dragen, fronste zijn wenkbrauwen. Zoals een kind zou doen als die iets niet snapt.

“... en het zal niet de laatste zijn...”, maakte Pencak de gedachte nonchalant voor zichzelf af. Toen hij merkte dat Wichai, dat kind in een mannenlichaam, hem enigszins bevreemd aankeek, begon Pencak te vermoeden dat hij die laatste opmerking te ongevoelig had uitgesproken. Alsof het hem niet uitmaakte, of sterker nog, alsof hij er blij mee was. Wat natuurlijk ook ergens zo was, maar daar ging het hem nu niet om.

“... wat natuurlijk vreselijk zou zijn”, haastte hij zich daarom te zeggen.

Wichai knikte, nog steeds met de die frons op zijn gezicht, en draaide zich om, alsof hij diep in gedachten was. Het tasje met de drogisterij-artikelen hield hij achteloos en half-vergeten in één van zijn knuisten.

“Tot later, Pencak”, bromde hij nog, en toen liep hij de winkel uit. Het belletje van de deur rinkelde hem tot ziens.

Pencak keek op zijn horloge. Al over twaalf. Zoals gewoonlijk moest Wichai weer net binnen komen in de middagpauze, terwijl hij van twaalf tot half twee gesloten hoorde te zijn. Hij zuchtte geërgerd en kwam traag vanachter zijn toonbank vandaan. Hij langs de schappen vol kruidenierszaken en draaide de deur op slot. Het bordje achter het glas draaide hij om.

Normaal gesproken, bedacht Pencak zich, zou dit het moment geweest waarop Hernini, zijn vrouw, met haar onberispelijke gevoel voor timing, vanachter het kraaltjesgordijn “Eten!” zou hebben geroepen. Maar niet nu... Hernini was een half jaar geleden, na een miserabel ziekbed, gestorven aan aids. Aids! Van alle ziektes, juist Aids! Het maakt hem nog steeds razend...

Zonder enige haast sjokte Pencak langs het kraaltjesgordijn zijn bescheiden keuken binnen.

Sober, maar keurig, had hij altijd gezegd. Daar hield hij van. Zelfs nu zijn vrouw er niet meer was hield hij zijn huis vlekkeloos schoon. Hij moest en zou het vuil van de buitenwereld

buitenhouden. Een propere thuishaven in een ranzige wereld. Maar helaas, bedacht hij zichzelf wrang, was het vuil op een andere manier al lang zijn huis binnen gekomen.

Hij zette zich neer aan een stoel en plantte zijn armen op tafel. Toen sloeg hij een kruis, vouwde zijn handen ineen, en begon te bidden tot God. De almachtige Vader, zijn hoeder en leidsman, zoals hij altijd zei.

Barmhartige God, bad hij, geef me kracht om deze beproeving te doorstaan. Ik ben radeloos en dolend. Hoe moet ik verder gaan? Hoe kan ik verder gaan? Geef me een teken, God, geef me een teken, want ik ben dolende in de woestijn. Kijk naar de wereld om me heen, o Vader. Hoe verwacht u van me te leven in Sodom en Gomorra tegelijk? God, leid me. Leid me naar de verlossing en het licht. Amen.

Gedurende het gehele gebed had Pencak had hij zijn ogen stijf dicht gehouden en zijn hoofd opgericht naar boven. Nu openden zijn ogen zich weer, langzaam, alsof hij de aanblik van de wereld met tegenzin toeliet. Hij pakte het brood van tafel, sneed er enkele dikke sneden af en begon te eten met lange, trage happen.

Pencak sliep die nacht slecht. Maar eigenlijk was dat weinig bijzonders. Hij sliep alleen nog maar slecht sinds de dood van zijn vrouw. Hoe kon hij ook goed slapen? Hoe kon je sowieso nog goed slapen in deze tijd?

Zelfs met de ramen stijf dicht kon Pencak het lawaai horen vanaf de straat. Dronken mensen die naar huis wankelden, hoeren op de straat die vulgaire dingen riepen. Het stoorde Pencak. Het ergerde hem zo erg dat elke keer dat hij weer een lallende stem hoorde, een flard gezang of gesmoord geschreeuw, hij overeind schoot in bed en zijn bloed voelde koken. Zijn hart bonkte dan in zijn keel, terwijl hij ziedend die mensen, die goddelozen, die ontspoorde, vervloekte. Als Pencak dan uiteindelijk toch even indommelde droomde hij. Vaak van de plaats waar hij vandaan kwam. Tha Loei, een boerendorp in de buurt van de stad Yala, in het zuiden van Thailand. Hij zag dan de glooiende groene velden, de milde zon en de kabbelende rivier levensecht voor zich. Maar wat hij zich vooral van het dorp herinnerde was de saamhorigheid en gemeenschapszin onder de bewoners. Sinds pater Mertens begin jaren 60 van de vorige eeuw het dorp had verlaten, was er nog maar heel weinig verloren gegaan van zijn goede werk. Tha Loei was nog steeds een christelijke enclave in een land waarin 95% van de mensen het Boeddhisme aanhingen. En de inwoners van Tha Loei waren nog steeds rechtschapen en godvruchtige gelovigen...

Uiteindelijk werd Pencak altijd weer uit zijn droom gerukt door het lawaai van de straat. En als hij dan weer ontwaakte, maalde er maar één vraag in zijn hoofd: Waarom? Waarom was hij ooit weggegaan uit zijn geboortedorp? Natuurlijk waren er tal van goede redenen: omdat er geen werk was, omdat er ook geen uitzicht op was, omdat er na twee slechte oogsten zelfs honger werd geleden. Natuurlijk, om een toekomst te hebben. Maar het was de ergste vergissing die Pencak ooit had gemaakt. Uiteindelijk was het met name Hernini, de naïeve romantische Hernini, die had willen verhuizen naar de grote stad, maar Pencak had uiteindelijk wel ingestemd...

En zo waren ze terecht gekomen in wat Pencak was gaan beschouwen als het afvoerputje van Thailand, het exemplarische Sodom en Gomorra uit de Bijbel. Phuket. Natuurlijk was het een logische bestemming geweest. Tenslotte groeide de toeristische industrie hier razendsnel. Hier lagen de mogelijkheden, de kansen. In die zin was het een logische keuze geweest en goed beschouwd had Pencak zich ook altijd goed kunnen bedruipen met zijn kruidenierswinkeltje. Maar uiteindelijk was het fout, fout, fout en Pencak had dat eigenlijk al vanaf de eerste dag geweten.

Phuket herbergde alles wat Pencak verafschuwde: goddeloosheid, een losgeslagen moraal, materialisme, individualisme, geweld, criminaliteit, hoererie. Phuket was een berg stront die vanuit de hele wereld insecten van het laagste soort aantrok. Westerlingen, maar net zo goed Aziaten. Die afstotelijke mensen die overdag de stranden vervuilden en zich 's avonds bezatten waren goed beschouwd nog het minst erge. Het ergste waren die mensen die vooral kwamen voor de goedkope en snelle seks.

Pencak kon zich niet voorstellen dat er een oord op aarde was met een hogere bezettingsgraad per vierkante kilometer van bordelen. Het stikte er van. Pencak walgde van die gedegenererde vrouwen die hun lichaam -Gods Gift!- te grabbel gooiden ten behoeve van de vleselijke lusten van een perverseling.

Maar ook daar stopte het niet mee. Want de hoererie ging in Phuket verder veel verder. Pencak wist eigenlijk niet wat hij erger vond: de exploitatie van kleine meisjes en jongens in de seksindustrie, of de she-males, de jongens die zich borsten hadden laten aanmeten om meer in de smaak te vallen bij hun "klanten". Het vervulde Pencak met weerzin en verdriet. Jonge mannen, die zich zo voor hun leven toetakelden, hij moest er tegelijkertijd van huilen en kotsen...

Phuket was een monster. Een verschrikkelijk beest, dat al die verdorvenen onder zijn invloed had gekregen. Een monster dat talloze slachtoffers had geëist en zou blijven eisen. Hoe vaak zag hij ze niet overal in de goot: de bedelaars, de verworpenen, het uitschot dat het niet hadden gered. Die de harde werkelijkheid niet aan konden.

En uiteindelijk had Phuket ook het leven van Hernini geëist, wist Pencak. Want waar anders had het kunnen gebeuren dat zijn vrouw was besmet met de Ziekte van de Verdorvenen, dan hier in Phuket? Een vervuilde naald in het ziekenhuis bij een kleine medische ingreep was al voldoende geweest.

En tenslotte was Pencak ook zelf een slachtoffer. Hij zat vast in een oord dat hij intens verafschuwde, maar ontbeerde tegelijkertijd de mogelijkheden om weg te gaan. Want waar moest hij heen? Zijn geboortedorp? Zijn familie was al lang gestorven... En hij had niet eens geld voor het vervoer er naar toe...

De volgende ochtend stond Pencak al vroeg weer op, meer uit gewoonte dan uit noodzaak, want zijn winkel zou vandaag dicht blijven. Het was tenslotte Eerste Kerstdag, één van de belangrijkste christelijke feestdagen in het jaar. Hij ontbeet in stilte, wederom na een lang en hartstochtelijk gebed, en veegde toen de vloer zijn winkeltje aan.

De hele ochtend had hij een onwerkelijk gevoel. In de voorgaande jaren was Eerste Kerstdag een feest geweest, waarin zijn vrouw voor de hoogmis een heerlijk ontbijt zou bereiden. Waarna hij het Kerstverhaal zou voorlezen uit de Bijbel, het liefst het evangelie van Lucas. Het was altijd een ochtend geweest van blijdschap en hoop.

Maar niet nu. Pencak had een dof en wezenloos gevoel in zijn hoofd, alsof het geen feestdag was, maar een rouwdag. Om zijn slechte gemoed te verdrijven, pakte hij de Bijbel om een stuk te lezen. Maar het evangelie van Lucas, dat hem altijd zo had geboeid, had op de een of andere manier zijn glans verloren. Lusteloos bladerde Pencak door, tot hij in het boek “Openbaring” terecht kwam. Het was het Bijbelboek wat hij waarschijnlijk het minst van alle kende, maar nu fascineerde het hem opeens.

“Vreest God en geeft hem eer, want de ure van zijn oordeel is gekomen”, las hij. En even verderop: “Indien iemand het beest en zijn beeld aanbidt en het merkteken op zijn voorhoofd of in zijn hand ontvangt, die zal ook drinken van de wijn van Gods Gramschap.” Ademloos las hij verder. Hoe konden zulke oude geschriften zo perfect van toepassing zijn op de huidige tijd? Op zijn situatie? Voor het eerst in maanden was Pencak weer ergens opgewonden over.

Het was een uur later toen hij eindelijk de bijbel dichtsloeg. Het was al laat geworden en Pencak zag dat hij zich nog moest haasten om op tijd te zijn voor de hoogmis.

Pencak zat als een kaars rechtop in zijn bank en besepte dat zijn gedachten waren afgedwaald van de preek van de pastor. Hij bleef maar malen over de nieuwe inzichten die hij had opgedaan uit de Bijbel. Om zijn gedachten af te leiden keek hij om zich heen. De kerk zat maar nauwelijks voller dan normaal. Het was triest om te zien hoe de christelijke kolonie van Phuket langzaam maar zeker verstierf. De pastor ratelde intussen maar door in zijn monotone stem. Hij las uit het Evangelie van Lucas, zijn favoriet, maar het deed hem nauwelijks iets. Hij richtte zijn aandacht weer op zijn eigen Bijbel, en las in het Oude Testament over Noach en de Ark. En opnieuw werd hij opgewonden over wat hij las...

Verschillende bekenden spraken Pencak na afloop van de dienst op het plein voor het kerkgebouw aan. Ze feliciteerden hem, zoals gebruikelijk was op de heuglijke viering van de Geboorte van Jezus Christus en probeerden een praatje met hem te maken (“Hoe gaat het? Je ziet er zo moe uit”). Afwezig, als in een waas, schudde Pencak handen en bromde de gebruikelijke gemeenplaatsen. Hij maakte zich zo snel mogelijk uit de voeten, zonder onbehoorlijk te zijn. Hij had andere dingen te doen. En zagen die mensen niet dat dit geen normaal Kerstfeest was? Dat er nu niets te vieren was? Dat dit niet het feest van Jezus was, maar een aankondiging van iets anders? Iets heel anders? Pencak liep in een snel tempo terug naar zijn huis. Dat sommige van de mensen hem bezorgd nakeken, merkte hij niet eens.

Thuis aangekomen sloot hij alle gordijnen en deuren. Toen hij zeker was dat hij alleen en veilig was opende hij opnieuw zijn bijbel en begon te lezen. En hoe meer hij las, hoe scherper het beeld

voor zijn ogen kwam. Het was alsof God zelf tot hem sprak. En de woorden die hij met hem deelde, waren de woorden waarop hij zolang had gewacht.

Hij zou worden verlost, en het Beest zou worden vernietigd, zoals Michaël en de andere engelen zo lang geleden ook al hadden gedaan. Eindelijk zou God afwerken met het verderfelijke goddeloze oord dat hem, en zoveel anderen, naar de ondergang had gesleurd. Een definitieve afrekening met de zonde, de zondaars, het beest. Een ultieme wassing...

Die nacht sliep Pencak niet meer. De opwinding maakte hem dat onmogelijk. Hoe kon hij slapen, nu hij het naderende einde voelde! Hij voelde zich dankbaar en intens opgelucht, dat zijn beproeving eindelijk ten einde liep. Tegen de ochtend stond hij op uit de keukenstoel waarop hij de hele nacht had gezeten. Hij waste zich en kleepte zich netjes aan in zijn zondagse pak. Nog één keer maakte hij zijn woning schoon en ruimde hij alles op. Toen verliet hij zijn huis en begon aan zijn wandeling naar het strand. Hij had de deur niet eens afgesloten.

Het was rustig in de straten. Mensen sliepen hun katers uit, in de armen van vrouwen of mannen die waarschijnlijk niet eens de hunne waren. Ook op het strand was het rustig. Pencak liep door tot in de branding en begon weer te bidden. God, laat uw oordeel nabij zijn. Verlos me uit mijn lijden. Reken af met het Beest en alle verdorvenen. Was ons.

Dat was wat hij bad, keer op keer. Inmiddels was het bijna middag geworden en hadden de eerste badgasten het strand alweer bevolkt. Pencak had niet gemerkt dat hij door sommigen van hun onderzoekend of verbaasd werd bekeken. Tenslotte was hij, stijf rechtop staand in de branding, gekleed in een pak en op zwartleren schoenen die door het zeewater werden geruïneerd, een opvallende verschijning. Maar hij werd door niemand lastig gevallen.

Pencak had geen idee hoe lang hij al had gebeden, toen hij merkte dat het water zich terug trok. Het hart klopte hem in de keel. Het ging gebeuren! Het ging echt gebeuren! Het Oordeel! De grote wassing! De Zondvloed! Pencak liep de zich onwerkkelijk terugtrekkende zee bijna onbewust achterna. Tot hij opeens, heel licht, een geraas hoorde.

Dat was het moment dat hij zijn hoofd ophief en zijn ogen opende en de vloedgolf zag, een witte muur van water, zo hoog dat die alles zou verslinden dat in haar pad lag.

Pencak spreidde zijn armen en wachtte dankbaar af totdat hij zou worden verzwolgen...

